

»Kdo je?« vprašaš. »Tone,« bom iztisnil.
»Vrnil sem se.« In že po koraku
bom trepetajočo dlan ti stisnil
in srce zaslišal biti v mraku.

»Mislil sem, da se ne boš tak zbala.
Ne prižgi luči, v temi je bolje.
Kaj v teh tujih bi očeh iskala,
ko po srcu kot v mladosti polje.«

»Tu težko je.« — »Vem, a hrepenenje
je bilo močnejše kot spoznanje.
Tu sem pustil svoje premoženje:
najine mladostne skupne sanje.«

SERVUS, MADONA

Konstanty Hldefons Gałczyński

Naj drugi vam pišejo knjige. In njihova slava
kot pesem stoterih zvonov v vse vetrove naj roma,
jaz spisati knjige ne znam in ne briga me slava —
servus, madona.

Saj zame ni mir besedí, blestečih, zvenečih visoko,
kot zame ni nikdar pomladi, sonca in rožnega vonja,
jaz ljubim le noč in veter, dež in pijačo pod roko —
servus, madona.

Bili so že drugi in mnogo jih bo še za mano,
saj je življenje večno in smrt le ničvredna krona,
vse so le norčeve sanje, sanjane z glavo pijano —
servus, madona.

A tukaj pred mano si ti, tiha kot skriti studenec,
v zlatih moje mladosti, polna miru in vonja,
da z roso umijem si roke, naj spletem te rože ti v venec —
servus, madona.

Nikar ne preziraj daru, ki podlež ti hoče ga dati,
kot vsak urednik in miličnik prezira že tega patrona,
saj ti si obenem mi ljubica, muza in mati —
servus, madona.